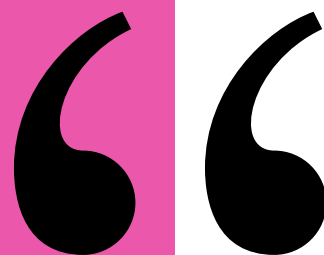

Simones moeder verliet haar gezin voor een andere man

‘Als je moeder al niet onvoorwaardelijk van je houdt, wie dan wel?’

Simone (33) was negen jaar toen haar moeder met gepakte koffers de deur uit stapte en haar dochter vol vragen achterliet. **Simone snapte er helemaal niets van. Die beslissing van haar moeder tekende haar leven.**

Tot mijn negende was mijn moeder de meest geniale moeder ooit. Mijn twee oudere broers en ik waren dol op haar. Ze speelde veel spelletjes met ons, bracht ons elke dag naar school en 's avonds kriebelde ze me altijd in slaap. Mijn vader zag ik niet zo vaak. Hij was een workaholic en zat voor zijn werk soms maanden in het buitenland. De sfeer thuis was rustig. Mijn ouders hadden nooit ruzie, maar ergens voelde ik dat er iets niet goed zat. Op een middag vertelde mijn moeder dat ze verliefd was geworden op Kees, een vriend van mijn vader. Mijn broers begonnen te huilen, dus ik huilde ook. Maar eigenlijk wist ik niet wat het allemaal betekende. Een paar dagen later werd het me duidelijk. Mijn moeder had haar koffers gepakt en vertrok naar Kees. Mijn broers hadden gekozen voor mijn vader en daarom moest ik ook thuis blijven wonen. Mijn moeder zei vlak voor ze wegging dat ik doordeweeks bij papa zou wonen en in de weekenden bij haar. Ik was toen denk ik te jong om het allemaal te vatten. Toen ik haar nakeek bij de voordeur, had ik een gevoel van bevriezing. Ik voelde me totaal machteloos, omdat er dingen werden besloten waar ik geen invloed op had. Waarom konden mijn ouders

niet gewoon bij elkaar blijven? En waarom liet mijn moeder ons achter? Gek genoeg zijn mijn ouders helemaal geen gesprek met mij aangegaan. Mijn vader kon moeilijk over zijn gevoelens praten en wist volgens mij niet wat hij met de situatie aanmoest.”

Alles was anders

“Thuis veranderde er een hoop. Mijn vader huurde een werkster in, die het huishouden deed en voor ons kookte. Mijn broers maakten continu ruzie, omdat ze allebei de baas wilden spelen. En onze moeder zagen we alleen in de weekenden. Ik vond het helemaal niet leuk bij Kees thuis. Kees had twee gezichten. Hij gaf ons veel cadeautjes, maar kon ook uit het niets ontzettend boos worden. Ik voelde me helemaal niet op mijn gemak. Maar mijn moeder wilde daar niets van weten. Met Kees was niks mis. Ik zou het gewoon moeilijk hebben met de scheiding. Mijn moeder was hartstikke labiel in die tijd. Ze had een

‘Ergens hoopte ik dat ze voor me zou gaan **vechten** en er alles aan zou doen om me te zien, maar dat **deed ze niet**’

radicale beslissing genomen door mijn vader te verlaten voor een vriend van hem en iedereen veroordeelde haar. Kees was haar enige houvast. Ze hield van hem en hij gaf haar de aandacht die ze van mijn vader niet kreeg. Tegelijkertijd liep ze de hele dag te huilen, en werd ze dikker en dikker. Ik kreeg geen connectie met haar. Omdat ik niet kon zeggen wat ik dacht en voelde, begon ik op een gegeven moment afstand te nemen. Ergens hoopte ik dat ze voor me zou gaan vechten en er alles aan zou doen om me te zien, maar dat deed ze niet. Ze belde nauwelijks en toonde weinig interesse meer in ons. Kees kwam op de eerste plaats, daarna kwam er heel lang niemand en daarna kwamen wij. Dat maakte me verdrietig en tegelijkertijd ontzettend boos. Dat ze zo'n sukkkel verkoos boven ons... Ik snapte er helemaal niks van.”

De weg kwijt

“Jarenlang doolde ik een beetje rond. Ondanks alles schopte ik het tot het gymnasium en ik haalde nog hoge cijfers ook. Over mijn moeder werd niet gesproken, thuis niet en op school niet. Mijn vriendinnen wisten dat ik bij mijn vader woonde en mijn moeder bijna nooit zag, maar

ze durfden er niet echt naar te vragen. Misschien omdat ze voelden hoe diep mijn verdriet zat. Op momenten dat mijn vriendinnen vertelden dat ze met hun moeder gezellig een dagje naar Amsterdam waren geweest of hoe leuk het familieweekend was, had ik het het moeilijkst. Iedereen had een moeder, waarom ik niet? Soms dacht ik weleens: was ze maar overleden, dan kon ze er zelf ook niets aan doen. Want dat ze er bewust voor koos ons niet te zien, dat deed het meeste pijn.

Ik zag haar een paar keer per jaar, op verjaardagen of familiefeesten. Maar dan had ik echt het gevoel dat ik bij een tante op visite was. Ergens in de verte had ik nog wel de behoefte om door haar vastgepakt en gekriebeld te worden, maar die moeder-dochterband voelde ik niet meer. Ik herkende me ook niet in haar, absoluut niet zelfs. En zij kende mij niet meer, want ze had me een lange periode niet meegemaakt. Na zo'n ontmoeting was ik altijd een week van slag; had ik buikpijn, sloot ik me op in mijn kamertje en kreeg ik geen hap door mijn keel. Mijn vader was een echte man. Hij deed ►

alles voor ons en was heel lief, maar over gevoelens kon je met hem niet praten.”

Mannenwereld

“Met mijn broers bouwde ik in die tijd een heel sterke band op. We trokken veel met zijn drieën op en ik ging al op mijn twaalfde met hen mee op stap. Ik ging vooral met jongens om, misschien omdat ik die vrouwelijke waarden van thuis niet had meegekregen. Ik weet nog dat ik voor de eerste keer ongesteld werd en in paniek naar mijn oudste broer ging, die zei: ‘Gadverdamme, ga weg met die vieze onderbroek.’ Dat zijn van die dingen die toch anders zijn als je een moeder in de buurt hebt.

Na het gymnasium ging ik studeren in Utrecht. Mijn hele vriendengroep viel uiteen. Ik probeerde nog heel fanatiek het contact te onderhouden, maar kreeg het gevoel dat het voor de anderen niet zo hoefde. Mijn hart brak, omdat ik er weer helemaal alleen voor stond. Mijn vrienden waren als familie geworden en de afstand die ontstond bevestigde voor mij dat onvoorwaardelijke liefde niet bestond. Ik ben later gaan inzien dat vrienden je ook leuk kunnen vinden als je ze minder frequent ziet, en dat iedereen ook zijn eigen leven heeft. Vrienden kunnen je ouders niet vervangen. Dat was voor mij een grote les.”

‘Ik schreef haar **een brief** waarin ik vertelde hoe ik me al die jaren heb gevoeld. Ze is er **nooit op teruggekomen**’

Nieuwe start

“Op een gegeven moment kregen we het bericht dat Kees was overleden. Geheel onverwachts aan een hartaanval. Uit goed fatsoen ging ik naar de begrafenis, maar rouwig was ik er niet om. Eerlijk gezegd voelde ik helemaal niets. Na zijn overlijden zocht mijn moeder opeens weer contact met me. Ik hielp haar verhuizen, maar toen ik in haar nieuwe woning de muren stond te witten dacht ik: ik ben jou nu aan het helpen, maar wat heb je ooit voor mij gedaan? Ergens wilde ik wel een band met haar opbouwen, maar daarvoor was een gezonde basis nodig en die was er niet. Ik vond dat we eerst een aantal dingen moesten uitspreken. We konden niet doen alsof er niets was gebeurd.

Vertel maar eens waarom je er al die tijd niet voor me bent geweest, dacht ik. Als opening voor een gesprek schreef ik haar toen een brief, waarin ik precies vertelde hoe ik me al die jaren heb gevoeld. Maar daar is ze nooit op teruggekomen. Ik denk dat het te moeilijk voor haar was. Mijn moeder kon het psychisch gewoon niet aan de waarheid onder ogen te zien. Toch hielden we geregeld contact en leerden we elkaar iets beter kennen.

Twee jaar geleden kreeg ik zelf een dochtertje met de man met wie ik nog steeds samen ben, en inmiddels is het contact met mijn moeder redelijk goed. Ze doet erg haar best om er voor ons te zijn en haar kleinkind is haar alles. Waarin ze als moeder tekortschoot, probeert ze als oma te compenseren. Het is haar manier om te zeggen dat het haar spijt. En daar heb ik op zich wel vrede mee. Ik hoop dat we ooit nog eens een goed gesprek zullen hebben over alles wat er is gebeurd, maar om een zoveelste teleurstelling te voorkomen, ga ik nergens van uit.”

Vallen en opstaan

“Ik weet niet wat voor persoon ik was geworden als mijn moeder gewoon thuis was gebleven. Ergens denk ik dat ik zo’n saai burgertrutje was geworden, omdat ik misschien heel beschermd zou zijn opgevoed, wat de norm was in ons dorp. Ik ben nu gelukkig heel ruimdenkend en vrij. Maar eerlijk is eerlijk, mijn geschiedenis heeft me wel gevormd. Onvoorwaardelijke liefde was voor mij lange tijd een erg moeilijk begrip. Want als je moeder al niet onvoorwaardelijk van je houdt, kon ik me al helemaal niet voorstellen dat iemand anders dat wel zou doen. Ik geloofde dan ook niet in langdurige relaties. Een man was leuk voor erbij, maar hij moest niet verwachten dat ik ook maar iets voor hem zou doen of laten. Ik stelde me altijd onafhankelijk op en als het me te intiem werd, ging ik erdoor. Als ik met een andere man wilde zoenen, deed ik dat gewoon. En als ik met vriendinnen een wild plan bedacht om op vakantie te gaan, kon ik zomaar een reis boeken zonder mijn vriend daarover in te lichten. Ik heb inmiddels geleerd dat je je in een relatie ook een beetje moet aanpassen. En gelukkig heeft de vader van mijn dochter ontzettend veel geduld met me gehad. Ondanks alles ben ik er goed uitgekomen. Ik voel geen wrok meer en heb een leven waar veel vrouwen volgens mij van dromen. Ik woon op een woonboerderij in het noorden van het land, heb een topbaan, een relatie die na vijf jaar nog steeds gepassioneerd is. En door de vrijheid die ik heb gehad, kon ik door vallen en opstaan mijn eigen grenzen leren kennen. Ik weet heel goed wie ik ben en waar ik voor sta. En omdat ik zo veel heb overwonnen, voel ik me sterker dan ooit tevoren.” ■